

Reunits els nostres entusiastes amics d'aquell districte, en banquet, rendiren homenajes als regidors electes en les darreres glorioses eleccions, don Santia Andreu, president del Centre, i don Eduard Segura, vicesoror, i a don Bernat Martorell, company de candidatura d'aquest darrer.

El bell teatre de la societat estava hermosament adornat amb flors, presidint l'acte, des de l'escenari, la bandera del Centre magistralment estesa.

En tres llargues taules s'hien assentat un centenar de conveïns, presidits pels senyors Andreu i Segura, car el senyor Martorell es troba lluny de nosaltres.

L'acreditada casa Regas serví delicadament el següent menú:

Entremesos, arròs a la catalana, varella amb sampanyon, peix amb salsa maionesa, polastre rostit, crema gelada, dolces, fruita, vins i sampany.

A les dues començà el dinar, transcorregut amb gran animació i alegria.

El digno secretari senyor Bracons brindà entusiàsticament, donant compte d'un telegrama del senyor Martorell, en el que s'adheria de cor a l'acte, ressonant grans aplaudiments.

El senyor Andreu brindà pel triomf complet del regionalisme en el districte VI, i per l'apogeu de l'Associació Catalana, i per a que en les properes luites sigui el triomf encara més sorollós. També fou molt aplaudit.

Interrumpit varies vegades per l'entusiasme de la concorrencia parlà el veterà exregidor senyor Ferrer, recordant la seva acció i dels seus companys a l'ajuntament de Sant Andreu.

Dedicà grans lloances als senyors Segura i Andreu, brindant per ells, per l'Associació i per Catalunya.

El senyor Andreu brindà per l'alegria que regna a l'acte, senyal següent de triomf, del que ja hem obtingut i del que s'obindrà en gestes vinentes.

Fou ressaltat l'admirable exemple de les darreres eleccions, en les que brillà potentment l'ideal d'una nova Catalunya.

Brindà per la Lliga i pels seus eminents homes, els senyors Prat de la Riba i Cambó.

Per l'Associació Catalana, filla estimada de la Lliga, petit, més molt valent.

Digué que, obtingut el primer pas per al triomf d'una unitat, venim a parlar de la facciosa omissa del regionalisme que damunt el districte V pesa més, és precis treballar per a que tot el districte sigui regionalista.

Fou gran elogi dels interventors que en mig d'una tempesta de passions cumprien admirablement el seu honor en carregar.

Indicà la conveniència de no fer sols política en el Centre, sinó dedicar-se a la cultura i a la beneficència.

La primera sera degudament atesa de primers d'any amb l'assill de l'Orfeó Barcelonès.

La segona amb l'esforç i bona voluntat de tots els socis.

Fou un gran elogi dels senyors Segura i Martorell, brindant finalment per la glòria de Catalunya.

Grans aplaudiments posaren fi a les paraules eloqüents del senyor Andreu, que foren tributs igualment al senyor Segura al brindar entusiàsticament per la Patria catalana.

L'acte acabà en mig de gran entusiasme i amb el cant d'«Els Segadors» i potents visques.

Els senyors Andreu i Segura rebieren moltes i sinceres felicitacions.

Indicà la conveniència de no fer sols política en el Centre, sinó dedicar-se a la cultura i a la beneficència.

La primera sera degudament atesa de primers d'any amb l'assill de l'Orfeó Barcelonès.

La segona amb l'esforç i bona voluntat de tots els socis.

Fou un gran elogi dels senyors Segura i Martorell, brindant finalment per la glòria de Catalunya.

Grans aplaudiments posaren fi a les paraules eloqüents del senyor Andreu, que foren tributs igualment al senyor Segura al brindar entusiàsticament per la Patria catalana.

L'acte acabà en mig de gran entusiasme i amb el cant d'«Els Segadors» i potents visques.

Els senyors Andreu i Segura rebieren moltes i sinceres felicitacions.

Indicà la conveniència de no fer sols política en el Centre, sinó dedicar-se a la cultura i a la beneficència.

La primera sera degudament atesa de primers d'any amb l'assill de l'Orfeó Barcelonès.

La segona amb l'esforç i bona voluntat de tots els socis.

Fou un gran elogi dels senyors Segura i Martorell, brindant finalment per la glòria de Catalunya.

Grans aplaudiments posaren fi a les paraules eloqüents del senyor Andreu, que foren tributs igualment al senyor Segura al brindar entusiàsticament per la Patria catalana.

L'acte acabà en mig de gran entusiasme i amb el cant d'«Els Segadors» i potents visques.

Els senyors Andreu i Segura rebieren moltes i sinceres felicitacions.

Indicà la conveniència de no fer sols política en el Centre, sinó dedicar-se a la cultura i a la beneficència.

La primera sera degudament atesa de primers d'any amb l'assill de l'Orfeó Barcelonès.

La segona amb l'esforç i bona voluntat de tots els socis.

Fou un gran elogi dels senyors Segura i Martorell, brindant finalment per la glòria de Catalunya.

Grans aplaudiments posaren fi a les paraules eloqüents del senyor Andreu, que foren tributs igualment al senyor Segura al brindar entusiàsticament per la Patria catalana.

L'acte acabà en mig de gran entusiasme i amb el cant d'«Els Segadors» i potents visques.

Els senyors Andreu i Segura rebieren moltes i sinceres felicitacions.

Indicà la conveniència de no fer sols política en el Centre, sinó dedicar-se a la cultura i a la beneficència.

La primera sera degudament atesa de primers d'any amb l'assill de l'Orfeó Barcelonès.

La segona amb l'esforç i bona voluntat de tots els socis.

Fou un gran elogi dels senyors Segura i Martorell, brindant finalment per la glòria de Catalunya.

Grans aplaudiments posaren fi a les paraules eloqüents del senyor Andreu, que foren tributs igualment al senyor Segura al brindar entusiàsticament per la Patria catalana.

Foren molt aplaudides les seves eloqüents paraules.

Don Joan Lluís Nin llegí versos en honor de mossen Clapés, essent també aplaudit, com també el doctor Mestre, el qual eloqüentment evidencià que els pobles sense Deu, base i fonament de tot, es desfan, sense que hi valgui la cultura

Fulla Agrícola de LA VEU

Articles doctrinals, notes tècniques, informacions comercials, cotisacions de mercats del país i estranger, notícies útils i demés d'interès per a la pagesia catalana

361

Si diu mal d'Espanya...

La qüestió dels fluoruro a l'Argentina

No és per gust que amoni als benivolers de la «Fulla Agrícola» de LA VEU amb clams que els encapçalava aquest modest treball. De molt bona gana restaria callat i posar-me valdria molt més que no pas parlar; però que hi farem? no s'pot donar gust a tot el món. Accedint a precs de benivolers companys i amics, tots ells amants de nostra terra, de nostra patria i de nostra riquesa, he decidit rompre el silenci que voluntàriament m'havia imposat, puix la meua insignificància i insuficiència en atals assumptes no requeria altra cosa, boi confiant que les Associacions exportadores, agràries i vinícoles, portarien la veu cantant i es posarien al costat de la expansió comercial, base de la prosperitat de les nacions.

Salvant honroses excepcions, no ha sigut així. Dia vindrà que plegarem i potser entonem aquell fatidic: «Ergo erravimus», dels condemnats, i quant ja no hi serem a temps.

Moltes vegades m'ha produït fonda emoció el veure que de nostra veïna i entranyable aliada França tornaven a Espanya partides de vins que no estaven en concordància (segons els químics d'aquell país) amb els lleis i reglaments que regixen en l'Europa. Doncs bé, al pobre que tenia que entornar-se'n amb el vi, però no saber o ignorar les regles de l'Alphén-Berez o Ros, referents a l'alimentació dels vins, inapreciables totes als vins d'Espanya, tenia, a més dels francesos, un altre enemic entre nosaltres, i així succeïa que els lleis francesos siguin aplicades a Espanya, mentre que les dels espanyols no podem fer-les valer a França.

Una cosa semblant passa avui a l'Argentina. Els dolors, els vergonyos per tot espanyol, el tracte que arreu del món se'n dona. Allí ara hi ha un espanyol, allí ara té un tros de sang d'Espanya, allí ara el poble espanyol cobreix una mercaderia, allí no és... Espanya, allí és tot el món menys Espanya. Els interessos dels espanyols són bé... no vull continuar.

Anem als fets: feia dos o tres anys que la Oficina Química Nacional de Buenos Aires determinava aconsellar a les autoritats duanesques, així com a la detenció de importants partides de vins «de marca» per contenir (segons el dictamen de dita oficina) fluoruro. Allí caigué com una bomba i les Enològiques i laboratoris troballen de valent aquell temporada per a determinar si efectivament els vins d'exportació contenien aquella substància, i quasi tots els enviats anaven acompanyats del certificat d'anàlisi de Villafra, de Reus, de Valencia, etc.

Sortosament, la diplomàcia posà terme a una situació tan anòmala i els vins detinguts foren despatxats i donats al consum.

Ara hem tornat a lo d'abans, i amb l'agravament de que el pobre que té al-

guna partida de vi amb esa propia marca, no té cap altre recurs, en aplicació que, o llençar el vi o tornar-lo vers Espanya amb el mateix vapor conductor de la mercaderia, és a dir, té que resoldre l'assumpte amb tres dies. Admes del descàndid, el quebrament, el mal tracte als envases, els robos (encara que portin amb lletres grosses evencio), els gastos de nòbit, etcètera, etc., tot això per indicis de fluoruro, que les Enològiques d'ací encara no han pogut trobar.

Fa poca, molt poca dies, arribarem de retorn una partida, de les moltes que venen, i s'ellades per notari les mostres, foren enviades a diferents laboratoris nacionals i estrangers; els dictàmens que fins a l'hora present s'han rebut no acusen la presència del fluor.

Per altra part, el doctor Blarez, inventor del procediment d'investigació del fluor en el vi, assegura que la major part dels vins no contenen, com no conté el raïm, com les aigües minero-medecinals i està tan escampada arreu del món aquesta substància, que per tot es troba en major o menor quantitat.

Ara vindrà l'altre calvari. Retuts de l'Argentina els vins espanyols, puix són innumerable els exportadors que's troben amb dificultats per la qüestió dels fluoruro, ja comença la campanya contra d'ells, sense veure que's fa el joc de italians i francesos que's volen apoderar d'aquell avui copiat mercat vinícola.

Es tan confusa la qüestió dels fluoruro a l'Argentina, que no té explicació racional i sembla que una mà oculta jugui amb la hora, amb el cridit i el bon nom d'Espanya.

Comparatotes nostres són els qui acusen de falsificadors a seriosos i importants cases d'exportació de vins que en aquest negoci tenen exposats quantiosissims capitals i que amb paciència, laboriositat i constància han sabut acreditar un nom, una marca, un producte espanyol, per a que el moment d'atès se perdi tot lo conquerit a copia d'anys i d'anys.

davant el sol temo de que pogués restar-vos.

Continua citant exemples per a demostrar que la tasca del senyor Maura fou mantenir l'ordre i la disciplina i com a conseqüència d'això surguí el veto contra el senyor Maura.

Aquest veto, apostat més enllà de les fronteres, constituí un insult per a la dignitat de la nació.

Així els factors polítics sorgí la última crisi.

Els liberals tenien devers ineludibles que complir, però desafortunadament la situació creada al Marroc i deixant abandonada en les Corts la solució de la vaga textil i el projecte de Manumituts.

Vinguem allavors les consultes i el senyor Maura va dir lo de sempre: «Senyor: per a servir al meu país, com jo entenc que és eficaç, estic disposat sempre; però per a prestar-me a comediants, col·laborant a l'obra destructora, mai. (Gran ovació).

Davant d'aquesta actitud se sentia pels carrers de Madrid el crit contra el senyor Maura, i els radicals, «Maura, no!»

Cal analitzar la crisi última, i prescindint dels liberals, que sols actuaven de fugitius, tindrem que estudiar al Rei i al senyor Dato i als seus seguidors.

En quant al Rei, l'orador fa fervents protestes de l'amor i respecte que li té i reconeix que s'ha mantingut dins de les facultats constitucionals, fent bon ús d'elles.

Al Rei se li presentaven dos camins polítics i elegit el que va creure més oportú. Si quan el Rei cridà al senyor Dato aquest hagués dit: «Senyor, el partit conservador està on estava; manté-lo que va dir en juny i creu en l'eficàcia política del senyor Maura...» El Rei s'hauria trobat amb que davant de la resistència de les esquerres estaven les forces compactes del partit conservador.

Però l'any d'això el senyor Dato va anar a Palau i va dir que creia que la política del senyor Maura no era necessària per a governar Espanya, incitant-se així el costat dels detractors del senyor Maura.

El Rei allavors cumpilí son dever, adoptant una resolució que li aconsellava els mateixos conservadors. Se'n feu entendre que ningú criticà la solució de la crisi, sinó que lo que se censura és que un grup del partit conservador hagi fet possible aquesta solució.

No volem discutir els actes del Rei, però cal distingir entre policies que esculden al monarca i altres que pretenen per escut el posen davant per a defensar-se.

No havem vist amb quina perfídia se li diu al poble: això deu ser iniciativa del monarca; aquest indult l'aconseïa el Rei, l'atracció de tals elements és cosa de S. M. I. Qu'és fa amb això sinó posar al Rei en el plan dels homes polítics per a escudar la responsabilitat d'aquests. (Aplaudiments).

«I venen els a donar lliçons de monarquia al senyor Maura?»

Mostrà cada qual la seva execució i comparis.

Hi ha qui la té escrita amb tinta en la «Gaceta»; altres amb el peu de la revolució; un sol la té estampada amb son honor i la sang de seves venes.

Encara que respectuosament ens dirigim al Rei, res afrentós hi hauria en això.

Els Reis absoluts escolaven als seus súbdits, i a més don Alfonso XIII és deiferent amb tots.

Ademés crec que tindrem dret a entrar al Palau per la mateixa porta que han entrat els representants pel senyor Ascarate.

Nosaltres podríem dir al Rei que l'han ignorat equivocadament, uns amb perfídia i altres de bona fe.

No teni V. M. el diem que pugui esclatar la revolució; per a l'illustre d'ella hi basten tres coses: el seu propi indult, el valor personal, les energies del poble, que no resista a morir i la lleialtat de l'exèrcit, que avui per avui no concibeix que pugui posar la seva espasa a altre servei que no sia el del Rei.

Tota la responsabilitat de lo que pugui ocórrer cau sobre en Dato i els seus seguidors, no per dissident del Maura, sinó per haver-ho fet públic cara a cara.

«Aon són els que parlaven de crisis orientals?»

«Què més crisis orientals que les que's fraguen en les avant-cambres del palau per aquests partits polítics que col·loquen als Reis en un congost sense sortida?»

En Maura digué que pot acceptar-se qualsevol bandera, sempre que estigui apostada per l'opinió.

I què ha dit el senyor Dato a la opinió?

En juny, quan la dimissió del senyor Maura, els senyors Dato i Azca rraja dirigien la seva ven al partit i subjectaren al senyor Maura a la que- fatura que tenia abandonada.

En juny va dir en Dato al Congrés: «Si alguna cosa hagués el sentiment de desparèixer del Maura, aniria contrari a dir-li a casa seva».

«Què va dir el senyor Dato després quan va anar a casa del sen

El miting radical del Tivoli

Amb un acte començat a tres quarts d'onze al Teatre Tivoli l'anuncià miting radical, ocupant la presidència, enmig de grans aplaudiments, els senyors Lerroux, Giner de los Rios, Salillas, Santa Cruz, Serradell, Valentí i Camp, Puig d'Asprer, Pich i Roca.

El senyor Puig d'Asprer, el primer en parlar, diu que davant del perill de l'enfortiment d'Espanya pels deserts dels partits monàrquics, l'impotència dels republicans per a que d'una vegada acabin les vergonyes.

Es hora de que fem afirmació dels principis republicans, i però els radicals mai seran dintre del Palau real, sinó sempre enfront del Palau.

El senyor Pich parla en català, prometent que els regidors del pròxim bienni sanejaran el presupost i faran una obra tan perfecta que els enemics no els podran censurar d'immorals, tot al costat d'una obra veritablement revolucionaria.

Diu que els comerciants i la classe mitja, amb les concències d'aquesta setmana, se convenceran de que el partit radical és el que ha de salvar-los.

El senyor Valentí Camp, també parlant en català, demana si l'obra monàrquica, des de la Restauració ençà, ha fet quelcom de positiu. Els fets demostren que no, tenint-ne la culpa els homes mediocres que ocupen els llocs del Govern, perquè el poble és viu, i malgrat la mala direcció, sempre avança.

S'ha d'anar per mitjà de la violència a la consecució del poder. I s'hi ha d'anar amb la col·laboració de tots, del poble i de les classes universitàries.

Parla durant mitja hora de races, biologia i justícia social, i finalment s'aixeca el senyor Lerroux, que és objecte d'una ovació i visques.

Diu que el partit republicà radical omenja amb aquest acte una campanya de regeneració de l'ànima nacional.

Durant un segle no s'ha fet a Espanya res més que desastres que's han fet perdre la memòria, l'intel·ligència i la voluntat.

En Costa, que'm traça el camí de la meua actuació, deia que el defecte més gran de la nostra raça és la manca de memòria històrica.

El catalanisme ha laborat aquí, recordant sempre al poble, en totes les ocasions, les seves lluites i la grandesa dels seus sacrificis, i per això és que viu i commemora, al menys una vegada cada any, tot el passat, rendint tribut al conseller Casanova.

Aquest exemple hem d'imitar-lo els radicals i recordar l'història per a que, amb les seves ensenyances, tracem els nostres camins.

Tres grans homes sols jo conec que hagin obrat amb ulla fixos en l'història: en Cánovas, en Castelar i en Pi Margall.

En Cánovas va venir a continuar la història d'Espanya.

En Maura ha vingut a torcer el seu camí, incoherent en l'equivocació lamentable de donar un pas enrera. Hauria estat ben enquadrat a l'any 1823 o en temps de Cea Bermúdez.

Les seves qualitats són eminentes, insignes; mes s'ho mira tot com advocat, com si tot fossin litigis. El senyor Maura veu passar la vida i no s'incorpora a ella evolucionant.

El senyor Azcarate, que podriem posar enfront del Pi Margall, és catòlic, i com tal actua: el Congrés és per ell una aula, i els diputats alumnes seus. Per això tot lo que el examina és o aprovat o suspès.

Don Melquíades Alvarez pateix de lirisme, i posseïm en front del senyor Castelar; aquest vivia amb l'història.

Mes en Melquíades és advocat com el senyor Maura. Es queixava el senyor Melquíades de que jo'l posés entre els que's poden traçar de tí.

Mes no's pot queixar, perquè el poso entre els que's poden traçar de tí.

Hugo que estan els genis. (Rialles).

Per un gestic del monarca, alucinat, ha confessat el senyor Melquíades que han desaparegut tots els obstacles, oblidant també l'història d'Espanya.

Els dotzeanyistes foren causa, alucinat, de que Ferrán VII, després dels fets vergonyosos de Bayona, tornés a ocupar el tron d'Espanya.

Els liberals, per amor a una orfane-

ta, l'any 33, sostenien la monarquia, i així es repetia altres vegades durant el segle.

An això han correspost els Reis amb alguns fets que se vos recordaran durant la setmana.

No podem fiar dels Reis ni esperar en les evolucions monàrquiques, ja sabem com varen procedir Ferrán VII, Maria Cristina i Isabel II.

No's pot prescindir de l'Història en el lloc de la direcció sense el perill de incorré en desastres; i sols el poble s'ha aprofitat en l'Història.

Recorda els fets dels sargents de la Granja imposant a la Reina Regent la vigència de la Constitució de 1812.

Aquest fet hauria de gravar-se a totes les cases i a les portes dels quaters, perquè els tres famosos subalterns varen saber imposar a la magestat abjecta de Maria Cristina.